„Aus herra,“ kostis kelm, „minna ei naera temma kue ülle, waid nende aukude ülle, kus kube ei olle.“

Õige esel.

Eesti kõrtsipappa sai aega mõda rikkaks. — Nikkussega agga tulli ka kõrkus ja se aeas tedda tagga, omma wanna kõrtsipilti, kelle peale üks suur esel malitud olli, mahhawõtma, ja üht ausamat assemele pannema. Ta naber, üks teine,waene kõrtsmik, olli tark ja seädis põlgtud pilti omma ukse peale. Agga mis sündis? Olgo se kõrtsipappa uhkusse ehk wanna tutwa eesli pärrast — iggaüks läks uest pildist mõda ikka wanna tutwa eesli kujo pole ja nüüd ollid waese kõrtsmikko näljaaead mõdas. Se pahhandas agga endist eestikõrtsimeest üllewägga, ja et wannad sõbrad taggasi teaks tulla ja iggaüks õiget teadust saaks, kirjutas ta sure tähtega omma toa ukse peale: „Siin ellab se **õige** esel!“